

Jeremias.

Vir fuit ex ipso matris sanctificatus utero; vir pietate, rebus gestis, miraculis, prophetia, magnitudine animi, patientia, omniq[ue] virtute clarissimus. Quantas ille perperus ærumnas sit, vel à juvenili aetate, sub Josia, & Sedecia Judæ Regibus, & apud Ægyptios quoque non alia de causa nisi quia magna libertate, animique magnitudine, vita Regum, principum, Sacerdotum, totiusque populi carpebat, illorumque oblationem, & impudentiam circa idolatriam; infortunium Babylonicae captivitatis multo ante præfigendo, lugendoque templi & urbis futuram cladem; abunde fatis sacre testantur Historiae, præsertim ejus scripta. Sæpe de vita periclitatus est pro divina veritate denuncianda: percussus quandoque à Phasflur fuisse five palma aut pugno; in nervum conjicitur, & torquetur in cippo, c. 20. suæ prophetæ; Et percussus Phasflur Jeremiam & misit eum in nervum, five carcerem: LXX. legunt, in cataram: quo nomine subterraneam quandam fossam intelligit Theodorensis, quales illæ sunt, in quas valde criminosi conjiciuntur. S. Hieronym. nervum vocat instrumentum torquendis hominibus idoneum. Vatablus verit cippum; vulgo cipo; quod confabat duobus lignis ex adverso coeuntibus, triaque foramina conscientibus, quibus collum, & utraque manus intercipiebantur. Et cap. 37. 15. dicitur cæsus a principibus five pugnis five flagellis, missus in dominum laci, & in ergastulum: non ad custodiæ solum, sed ad cruciatum, & ignominiam; ut explicat noster Sanctius: erat enim in carcere alta profunditas coena, fætida, & squalida, non tam ad ducendam vitam, quam ad trahendam longam, & miseram mortem. In hac demissus est Jeremias, sedite diebus multis. Rursus in locum mittitur sordidum, & cœnosum annuente Rege principum votis; qui eum ad mortem depolcebant cap. 38. Noster Sanctius recte conjectat ex textu ipso sacro, Prophetam demissum esse nudum, ut citius à frigore deficeret, aut certè sic vestitum male, ut pro nudo judicari potuerit. Rem ita explicat Josephus lib. 10. cap. 10. Quo imperato confessim carcerem petentes exemptum inde in quandam cœnosum puteum per funem demiserunt, ut ibi prefocatus moreretur; ille vero usque ad collum mersus ibi manebat.

Tandem post inumeras contumelias, calumnias, ærumnas, quibus crudeliter vexatus est, martyrium consummavit suum. Cum enim excisa jam urbe per Chaldaeos, abducto populo Babylonem, multi ex Hebreis in Ægyptum commigrassent, eoque abiisset Jeremias non ultra, sed vi coactus; cumque Judæos de idolorum cultu vates objurgaret magno illo dicendi spiritu, ac prophetica libertate, rati ipsi si eum de medio sustulissent, quietos fore, infani populi furor erupit aliquando, & lapidibus crudeles eorum armavit manus contra illum, qui divinam in illos iram perpetuo mitigare conabatur. Hoc enim mortis genere occubuisse testantur Epiphanius in ejus vita, & multi alii communiter. Vide no-

stros Sanctum, Castrum, & Cornelium in Jeremiam, & Salianum to. 4. ad ann. mundi 3448. & Martyrol. Roman. die 1. Maii, & ibi Baronium in notis.

Amos.

Celebre etiam est Amos prophetanus contra idolatriam Israelem. Est enim communis Patrum consensio, vexatum sape & verberatum fuisse ab Amasia non quidem Rege, sed idolorum sacrificulo in Bethel apud Jeroboamum gratia valente. Sanctus Cyrus in præfatione ad hunc vatem ait, ab Amasia contritos esse prophetæ dentes, sed sanè ea fuit illius constantia, ut licet edentulus, non tamen fuerit elinguis, neque minus in loquendo liber. De martyrii genere agunt S. Isidorus in lib. de obitu, & vita Sanctorum cap. 45. S. Epiphanius, lib. de vita, & interitu prophetarum cap. 12. S. Dorot. in Synopsi cap. 2. S. Hieronym. & alii, ex quibus Roma. Martyrolog. die 31. Martii, ita scribit: Thecue in Palastina mors S. Amos prophetæ, quem Amasias Sacerdos frequenter plagis afflixit, & filius ejus Ozias veche per tempora transfixit. Qui postea semivitus in patriam devenit, ibidem expiravit. Lega Salianum tom. 4. ad ann. mundi 3251. num. 3. Sanctum & Cornelium in hunc prophetam.

Michæas.

Durum intorserat contra Jerusalem, & Samiam vaticinium acriter invexerat in magistratus, & principes impios. Sanctorum catalogo aserbitur in Martyrolog. Roman. die 15. Januarii: Theophylactus putat, Martyrem occubuisse occisum gladio. Consule hujus Vatis enarrantis.

C A P. VIII.

De persecutione Babylonica, & in ea fidei testibus inclytis.

Jere. 20.

Josephus.

Nu.

Rup.

S.

Iusti C
eo anti
res fue
ri Ma
& Ch
ni.Duo
rum c
Chri
comit
tium.

suorumque, effossis nuper oculis, non videbat. Hactenus ille. Hoc certè temporis intervallo fuit mirum in modum Israelitica Ecclesia divexata: quod facile evincitur ex iis, quæ Prophetæ prædixerunt de hac captivitate. Numerabo dumtaxat eos, qui Martyres extiterunt, aut acerba multa pro vera religione sunt perpepsi.

Tres pueri
Hebrei quā
ta passi.

1318 Atque in primis occurunt tres illi adolescentes Hebrei, qui ingentis atque insanæ molis erectam Nabuchodonosoris statuam auream divinos sibi honores accersentis adorare noluerunt, divinæ gloriæ zelō succensi, Sidrach, Misach, & Abdenago; quod alii ad primum buccinæ inflatum haud invitè fecerunt: tametsi credibile sit, plerisque ex Hebreis, Danielis, Ezechielis, & Baruchi vocibus incitatos vel latebras quaestivis retinendæ pieatis studiosos, nec fatigatis ad cruciatuum immanitatem ferendam generosos; vel adfuisse quoque alios, qui impia jussioni non obtemperarunt. Sed quia invidia Chaldaeorum in hos tres peculiariter exarserat, eo quod videlicet ipsos in dignitate constitutos, accusantur apud Regem contemptæ jussionis; illi vero invitati iterum a Rege, ut religiosum statuæ cultum exhiberent, praefare noluerunt. Quam ob rem graviter indignatus Rex, accendi imperat fornacem septuplo quam antea vehementius; in quam cum conjecti essent adolescentes, excusa ab Angelo flamma, liberati sunt, ita ut flammarum incendia, neque capillos attigerint aut afflaverint eorum.

1319 Jam ergo dubitari poterat; sint nevertheless tres adolescentes dicendi propriæ Martyres, presé accepto martyrio, cum re ipsa mortem non subierint. Dicendum oratione est, tres illos Dei Athletas fortissimos inter veteris Ecclesiæ Martyres numerandos esse, neque illis defuisse martyriū rigidè accepti decorem. Quia licet re ipsa tormenta illa mortem non intulerint, sufficiebant tamen ut mortem de facto naturaliter inferrent, ni Deus dilectos suos benignè texisset supra naturæ ordinem. Atque hæc est communis Patrum, & Theologorum mens: S. Bernardi Serm. in natali SS. Innocentium. Tertulliani in Scorpiano cap. 8. S. Hieronym. in cap. 20. Matthæi, S. Cyprian. Epist. cuius hæc sunt verba: Neque in tribus pueris minor fuit martyrii dignitas, quia morte frustata de camino ignis incolumes exierunt. In confessoribus Christi dilata martyria non meritum confessionis minunt, sed magnalia divinae protectionis ostendunt. Lege S. Zenonis Veronensis Sermones octo de tribus pueris, ubi eos Martyres appellat, & splendidè commendat. Non involvam silentio, S. Chrysostomi argutiam, qui Homil. 18. in Epif. 1. ad Corint. in Expositione morali excogitavit, vel foliam Dominicæ mortis suspicionem dedisse hisce pueris mortem conculcandam, contemptui & despiciunt habendam: cum mors ipsa eos verita nec aula tangere vehementer expaverit: Quid tribus paucius? Et tamen infinitas copias ligati debellarunt. Jam enim mors contemptui habebatur, cum Christus esset venturus: & quemadmodum cum sol prope oriturus esset, priusquam radii erumpant, clara diei lux efficitur; ita cum sol ju-

S. Cypri.

S. Zeno.

S. Chrys.

stis venturus esset, mors cessit. Quid hoc spectaculo esse posset illustrius? Quid hac Victoria præstantius?

1320 Venio ad magnum quidem prophetam Danielem, Regio Davidis sanguine illustrem, Doctorem populi idolorum tenebris circumfusi, Virginem in eo populo, ubi fidelitas erat pudori; confessorem in exilio seculari, veræ pietatis propugnatores & firmamentum. Quid plura? Martyrem illum appello, qui dira duraque multa in exilio Eabylonico subiit per iepuagina ipsos illius persecutionis annos. Conjectus namque à Babylonis fuit in foveam leonum per septidum: objectus in cibum est septem leonibus rabida fame furentibus, quibusarentes fauces, hianta ora, & ungues humano sanguini assueti. Non alia de causa, nisi quia Belis, sive Baalis idolum apud Babylonios magno in honore, & cultu habitum colere noluerunt; negaveruntque Draconi pro Deo à Chaldeis habito divinum honorem, immo eum medicata frage dispergerit atque distraxerit. Sed ad divinam providentiam spectavit, cognitionem & timorem sui novis subinde miraculis facere, & sustentare. Danielem quippe suum Deus, quibusvis cruciatus, & carnificina paratum pro verâ religione, miraculosè liberavit; & cum vivus datus sit in præceps è superiori fossæ illitis subterraneæ, vel caveæ aditu, sine vulnere conservatus est, & omnino incoluisse inter famelicos leones, quasi pastor in medio agnorum vel ovium, quo inanitas idolorum luce clariss declarata est. Quo tempore hæc contigerint, quanta sit historiæ hujus fides; rectissime expendit Salianus noster tom. 4. ad ann. mundi 3473. à num. 2. lege cap.

14. Danielis, & ibi nostros Pererium, Sanctum, & Cornelium. Deinde cum Rex Darius imperator suo editio crudeli certe; & impio cavisset, ne quis triginta dierum spatio ab aliquo Deorum quicquam peteret, nisi à se: eos vero, qui contra fecissent, leonibus objiciendos esse devorandos; Daniel sancta libertate usus, nihil de pristina orandi consuetudine ac modo remittens domum ingreditur, & in parte maximè sublimi, & apertis fenestris, flexisque genibus, ter in die Deum verum oravit versus Jerusalem. Hac de causa in Danielis caput lege agitur, in lacum leonum iterum demittitur, sed divinitus liberatur, quin aliquid molestiæ aut nocimenti pafus esset. Lege c. 6. Danielis, & Salianum ad ann. mundi 3516. à num. 64.

1321 Ex his recte pleriq[ue] Patrum, & Expositorum concludunt, Danielem in Martyrum Danielis censum esse referendum. Satis hoc expressit S. Cypri. Epif. 58. & Epif. 68. ubi ait, Daniel nec solitudine regionis alienæ, neque persecutionis afflictæ infestatione deterritum, frequenter ac fortiter edidisse martyria. Vide Rupertum lib. 7. de victoria verbi Dei cap. 7. & 8. ubi probat, Danielem Martyrem inclytum fuisse, nec tribus pueris in martyrio suo inferiorem. Ergo, martyr verbi nihil minus à sanctis sociis suis tribus habuisti. Habeto igitur & tu titulos triumphi, tuæ fidei vexillo inscriptos, sociis suis non inferior. Unde quæ de puerorum martyrio diximus hæc etiam in Danielem aptè convenienti. Adde ex nostro Sanctio, quod aliqui numerantur

runtur ab Ecclesia in Martyrum censu, qui non ferro aut igne, aut aliquo subito ac violento cruciatu; sed exilio, aut carcere, aut labore fracti mortem obierunt. Quales fuerunt quinque Pontifices, & Martyres, Sylvestrus, Martinus, Joannes, Pontianus, & Marcellus. Nonne Daniel molestem, prolixumque subiit exilium septuaginta annorum, in Dei causa perferens ærumnas, labores multos, & vitæ discrimina, ac tandem in eo exilio mortuus est confectus laboribus?

Ezechielis
Martyrium.

Eze. 2. 6.

1322 Accedo ad martyrium Ezechielis in suis vaticiniis magni, & sublimis. Vir fuit sanctissimus ex genere Sacerdotali, translatus in Babylonem est cum Jechonia: ubi adversa multa in diuturno illo exilio passus est in causa sanctissima pro religione propaganda, & evulganda. Variè a Judeis ipsis divexus ut ipse ostendit, loquente Domino, cap. 2. 6. *Tu ergo, Fili hominis, ne timeas eos, quoniam increduli, & subversores sunt tecum, & cum Scorpionibus habitas, &c. Pro increduli, Hebraicæ, rebelles, declinantes; quique ferarum in modum contra doctores suos, & monitos impatiens ferociunt. Pro subversores, Hebraicæ est, offendiculum, vel spinæ. Dum verò eos scorpiones appellant, ostendit quā venenati fuerint, quantaque vulnera ab ingratu & vesano populo passus fit. Putatus à Judæis est furiosus, ac vinculis ligatus cap. 3. 25. dum eos verbis & exemplis arguit, increpat, cum multo zelo, patientia, & doctrina, ut vide est in suo vaticinio, & sacri observant interpretes, Pradius, Sanctius, Cornelius, & alii. Tandem anno captivitatis 27. martyrii gloriam consecutus est, ut tradunt Epiphanius, Dorotheus, Isidorus, & communiter Interpretes illius, qui non parvam fidem à Romano Martyrolog. accipiunt; nam decimo Aprilis sic legitur: *Ezechielis Propheta (obitus) qui à judece populi Israel, quod eum de cultu idolorum argueret, apud Babyloniam interfactus, in sepulchro Sem, & Arphaxad progenitorum sepultus est, ad quod orationis causa multi confluere conseruerunt. De mortis genere illud autoris operis imperfecti apud Chrysost. in cap. 23. Matth. legimus: Miss ad te Iaia, & serrasti eum; misi ad te Jeremiam, & lapidasti eum; misi Ezechielem, & tractum super lapides excerebrasti eum. De miraculis ab Ezechiel editis, vide nostros Sanctum prolegomeno 4. in Ezechi. & Salianum ad ann. mundi 3462. à num. 12.**

C A P. IX.

De Ecclesiæ persecutionibus, & Martyribus, à soluta captivitate Babylonica usq; ad Christum natum.

1323 Translato imperio Babylonicō in Cyrus Regem, solvitur Judæorum captivitas septuaginta annorum. Cyrus enim ex lectione libri Iaiae, & ex Daniele, qui apud illum audiebat mirabilium patrator, & interpres mysteriorum Dei, cognovit se fuisse divinitus destinatum ad restaurandum Templum Hierosolymitanum: ideoque editum de dimittendis ad illud aedificandum prescrifxit. Venerunt ergo Illi in Judæam, & habitaverunt in civitatibus suis, ducibus

Zorobabele Salathielis filio, & Josue filio Josedech summo Sacerdote, & Nehemia, aliisque Principibus Populi. Restituitur Dei cultus Hierosolymis; paratur Templi aedificatio, quam Levite, aliisque urgent, jacuntur fundamenta. Sed adversariorum calumnias disturbatum opus est, & impedimentum, superfluite Cyro, deincepsque, donec Dari Hyrcaspis anno 2. repetitum est, ac tandem completa aedificatio Templi, & urbis. Hoc temporis intervallo usque ad Christum natum variè divexata est Ecclesia illa Israelitica à Samaritani, Arabibus, Ammonitis, Idumæis, Palæstinis, & aliis. Illud universem statuendum, Hebreos nunquam deinceps à soluta captivitate fuisse sui juris, sed primum Persis, tum Græcis, postrem Romanis servivisse; ita ut qui Babylone ante servierant, postea in patria sua, alienigenarum servi facti sint, & in ejus rei testimonium tributa peperderint: quod claret ex 1. Esdræ 4. 13. & lib. 2. 9. 36. Numerabo Martyres, quos tulerunt persecutions eo temporis spatio comprehensæ.

Aggæum, & Zachariam per id tempus Dominus excitavit. Vates constanti animo fuere, & contra adversa omnia intrepido. Sed Zachariam hunc filium Barachia effundit, qui à Christo Matth. 23. 25. dicitur occisus inter templum & altare, plerique existimant, inter quos noster Sanctus in cap. 1. Zachariæ, qui id probat & auctoritate, & ratione fatis solidè. Forte satius erit dicere, duos fuisse Zacharias martyrio laureatos, quorum primus ille Jojadæ filius, de quo supra cap. 7. alter Propheta hic noster filius Barachia; qui in causa religionis ferro sublatus est, aut lapidibus, siicut alii ex Prophetarum numero non pauci perierunt.

1324 Tandem, post captam Hierosolymam à Ptolemaeo Lagi filio, & captiis Hebreis quā plurimi in Ægyptum abducti, post verò vexationes alias, quas Israelitica Ecclesia subiit à Regibus Syriæ, & Ægypti, accepserunt luctuosissima Judaicæ reipublicæ tempora; quibus in eam omnia scelerata, cum deferto magna ex parte Dei cultu, & inventis idololatriarum ritibus, patefacta per suos janua, inundarunt; quibus ex aequo crimina suppliciis, & peccatis sua pœna certavit; ut ex lib. Machabæorum, qui hūc maximè pertinent, facile intelligimus. Tanta enim feritate ac barbarie in Santos Dei famulos à perditissimo Tyranno Antiocho Epiphane tertiis facinoribus nobilis sevitum est, ut in eo Antichristi precursum, & ejus regni præludia agnoscant Sancti Ecclesiæ Patres. Hic Antiochus Ægypto, quam occupare conabatur, repulsi, Hierosolymam invadit, templum polluit, ac cum idolis, & abominationis sacris omnia replevit, super ipsum altare Dei simulachrum erexit; summum Sacerdotium Onias viro sanctissimo adimit, ac demum Hierosolymam, & templum revertit. Proponam breviter Sanctorum in hac atrocissima persecutione pro religione certamina, quæ in libris Machabæorum commendantur, & à nostro Serario, ex more suo luculentè & eruditè illustrantur, & novissimè à nostro Sancto.

In primis, in ea persecutione occubuit vir exitius, bonus ac fortis Sacerdos Onias tertius,

Atrocissima
Antiochii
persecutio in
Ecclesiæ
Israelitici.

Ruper.

Innumeris
aliis in o-
dium fidei
excarnificati,
& occisi.

1. Mach.
1. 39.

Josephus.

Cruentif-
sima fuit
persecutio.

tertius, modestus moribus, & eloquo decorus, & à pueritia in virtutib. exercitatus, qui in conatu recuperandæ dignitatis suæ, & pro salute publica immort non recusavit. Lege lib. 2. Machab. cap. 4. v. 34. Mortuus est vir sanctus facilegorum, ac Sicariorum profano ferro: de quo Rupertus lib. 9. de victoria verbi Dei cap. 17. Principium sanguinis, quo caput istud draconis, caput quinque maduit, & rufum caput fieri, cædes Onias Pontificis extitit pī, &c. Occisus itaque est propter justitiam, primus in acie SS. Martyrum Machabæorum.

1325 Per id tempus edita fevera, & impia per totum regnum evulgavit Antiochus, quibus iussit ut omnes Judei gentilitia suscipiant facra, iis, qui contra facerent, supplicio capitali proposito. Et licet diris suppliciis plerosque compulerit ad ejurandam patriam religionem, innumeris tamen obsequi qui maluerunt divinæ legi, quam Regis imperio, à quibus Tyrannus Rex acerbissimas exigit pœnas, & inaudita crudelitas edidit argumenta. Lege lib. 1. Machab. c. 1. v. 39. Et effuderunt sanguinem innocentem per circinum sanctificationis, &c. v. 60. Et apud quicumque inveniebantur libri testamenti Domini, & quicumque obserbavat legem Domini, secundum editum Regis trucidabant eum. Et vers. 63. Et mulieres, quæ circumcidebant filios suis, trucidabant secundum iussum regis Antiochi. Et vers. 64. Et suspendebant pueros à cervicibus per universas domos eorum: & eos qui circumcidabant illos, trucidabant. Et vers. 65. Et multi de populo Israel definierunt apud se, ut non manducarent immunda, & elegerunt magis mori, quam cibis coquinari immundis. Et noluerunt infringere legem Dei sanctam, & trucidati sunt. Audi etiam Josephum lib. 12. antiqui. cap. 7. Maxima quidem Judeorum pars vel sponte vel metu supplicii parebat editis regis, qui verò probatores erant, & generose indolis, majorem rationem habuerunt moris patrii, quam pœna intentata fibi per adversarios. Quamobrem quotidie necabantur exercitati tormentis crudelissimis, flagris enim casi, & lacerati corpora vivi adducuntur suffigebantur crucibus: uxores autem eorum, & circumcisus liberos strangulabant, & suspendebant à crucifixorum parentium cervicibus. Lege etiam lib. 2. Machab. cap. 5. ubi de hac cæde pluribus agitur; dicunturque Antiochi in Judæos eam fuisse crudelitatem, ut graffatus fuerit in omnium hominum ordines, ætatem, & genus, usque adeo, ut tridui spatio octoginta hominum millia fuerint occisa, quadraginta millia videnti, non minus autem venundati. In Graeco textu habetur, nec pauciores interficiuntur: & sic omnium numerus ascendit ad ducenta millia. Qui numerus videtur totam exhaustire civitatem, aut etiam superpare. Quia de causa nonnulli existimat, hæc non de sola Jerusalem intelligi, de qua tamen solâ videtur Scriptura loqui. Cum hi omnes pro causa veræ religionis, & divinæ legis observantia vel mortem atrocissimam, vel vincula, vel longam servitutem, quæ longa est mors, subierint, cur non illi Martyres appellandi?

1326 Cruentissimam hanc persecutionem adversus Dei Ecclesiæ, prædicta Daniel c. 8. P. Ildeph. de Flores de Agone Martyr.

ubi agens de cornu modico, id est, Antiochus Danie. 8. contra ipsum Deum, Deique cultores insurgen, ait: *Magnificatum est usque ad fortitudinem cali; & dejectus de fortitudine, & de sellis, & conculcavit eas. Et usque ad principem fortitudinis magnificatum est; & ab eo tulit iugę sacrificium, & dejectis locum sanctificationis ejus. Robur autem datum est ei contra iugę sacrificium: & prosteretur veritas in terra, & faciet, & prosperabitur. Ubi cœlum appellatur templum Hierosolymitanum; Stellas nonnulli esse putant viros magnos, quibus tormentorum metu Antiochus patravit extorsit religionem. Sed placet ma-*

*Quid sit de-
gas illa interpretatio, quæ stellas de cœlo jecatas fuisse
dejectas statuit esse eos, quibus vita ipsa conculcata
supplicio capitale proposito. Et licet diris suppliciis plerosque compulerit ad ejurandam patriam religionem, innumeris tamen obsequi qui maluerunt divinæ legi, quam Regis imperio, à quibus Tyrannus Rex acerbissimas exigit pœnas, & inaudita crudelitas trucidando. Ita explicant nostri Pererius, & Sanctius in Daniele, & Alcasar in cap. 12. Apoc. ubi eodem modo accipit illa v. 4. de Dracone magno, & rufo verba; *Et cauda Apo. 12. eius trahebat terram partem stellarum cœli, &c.* Et licet eō incubuerit Antiochii conatus, ut sublata cum sacrificio divina lege, & impia illius loco inducta religione, veritatem tolleret, ipsa tamen veritas à Tyranno in terram dejecta, & conculcata ibi, faciet et prosperabitur: sunt n. hæc duo verba in textu Hebreo generis fæminini: unde non ad Antiochum, sed ad veritatem referenda sunt, ut obseruant passim facri Expositores. Certe Dei religio, fidesque divina, & veritas dñm per Martyrum neces videtur deiici & conculcari, majorem facit fructum, & magis multiplicatur, ut ex Tertullian. audiis in Apologeo ad Gentes cap. 49. Aliam de ejusdem Antiochii persecutione prophetiam habes Dani. 11. 31.*

De Eleazar, septem Fratribus, et horum Matre, sanctissimis Martyribus.

1327 T ranseò ad postremum, & summum Tyrannicæ crudelitatis, & humanae, vel divinae potius constante, & fortitudinis exemplum; dignum planè quod divino dictum Spiritu, sicut ejus virtute ac gratia editum fuerat, in omnium seculorum posteritatem propagaretur. Etenim Eleazarum, ac septem fratres cum horum matre, quod divini cultus studiosi fuerint, & suilla contra divinum interdictum vesci renuerint, excarnificatos neci tradidit impius, & crudelis Antiochus. Habetur accurata Historia canonica martyris Eleazar lib. 2. Machab. cap. 6. Deinde capite sequenti martyrium continetur septem fratrum, & generofæ matris multis titulis atque rationibus illustre. In quorum passionibus admirandum in modum resplendet divina omnipotens egrediè triumphans de immanissimo Tyranno per decrepitum senem, per pueros, per mulierem. Dicam aliquid de singulis. Sed quid dicam? Planè deficiunt verba, cum video horum sanctissimorum Martyrum acta variè à multis Ecclesiæ Patribus & Expositoriis sacris versata. Dicam tamen aliquid pro instituto nostro, ne sine hoc splendore mutata emigret secunda hæc libri pars.

K k 1328 In